

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

Deb
Marlowe

Verami siela

2013, Nr. 1

Knygute.lt

Deb Marlowe

(Deb Marlov)

NERAMI SIELA

Romanas

Versta iš Deb Marlove, Tall, Dark and Disreputable, 2012

© Deb Marlove, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2013

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-655-9

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Berkšyras, Anglija - 1821-ųjų metų vasara

Naktyje buvo girdėti Ribaldo juokas ir girti svaičiojimai. *Plačiasparnio erelio* užėigos savininkas nuoširdžiai juokdamasis išvarė likusius lankytojus į tamsą. Akimirką stovėjo klausydamas, kaip jie išsivaikšto, tvirtai žinodamas, kad rytoj visi sugrįš ir malonus monetų svoris prijuostės kišenėje padidės.

Salėje ant apleistų stalų stojo tylą, besisklandanti dūmų užuolaida užleido vietą ramybei. Vienintelis Matėjas Kardijus nepajudėjo užėigos savininkui sušukus. Šiltai spragsėjo židiny, gardus alus, o vietinė merga, įsitaisiusi ant kelių, švelniai pirštais šukavo jam garbanas. Turėtų jaustis patenkintas.

Tačiau nesijautė.

Kekšė pirštu palietė jo ausį. Pasilenkė artyn, jos šviesūs variniai plaukai pakuteno jam smakrą, o kita ranka švelniai lyg šnabždesys glostė sprandą. Matėjas jautė kietas nuospaudas ant jos pirštų galiukų. Užsimerkęs ėmė

įsivaizduoti, kaip ji liečia kitas, jautresnes, jo kūno dalis.

Kad ir koks jaudinantis vaizdas, Matėjas vis dar nesugebėjo sukaupti jėgų ir pakilti nuo kėdės. Juokinga. Kelios apgailėtinos monetos ir mergina jau jo, tačiau nuo šios minties geismas tik nežymiai krustelėjo.

Žiovajantis užėigos savininkas įkrypavo atgal į salę. Metęs žvilgsnį į Matėją, pirštu mostelėjo merginai.

- Užmesk kėdes ant stalų, Eta, padėsiu tau iššluoti grindis, - tarė jis maloniai.

Mergina kažką sumurmėjo bandydama prieštarauti, bet vis dėlto pakilo nuo Matėjaus kėlių. Nueidama perbraukė jam petį ir ranką. Matėjas suprato šį gestą kaip pažadą. Laukė, kol užplūs susidomėjimas.

Neužplūdo. Nejautė nei ramybės, nei aistros.

- *Dio nel cielo*, - pasakė jis. Ak, kaip pavargo nuo to degančio pykčio pilve ir venomis tekančios neapykantos. Ir taip jau ištisas savaites, nuo tada, kai sužinojo apie neįtikėtiną tėvo išdavystę.

Viskas dingo. Viskas, dėl ko jis dirbo ir ką planavo visą gyvenimą dingo perskaičius kelis šaltus žodžius. Ištisi metai darbo ir kantrybės

ir štai galų gale senis vis vien juo nepasitiki. Matėjas užsitraukė nešlovę ir pirmą kartą per šimtą metų *Kardijų kroviniai* pateko ne į šeimos rankas. Tai daugiau, nei pajėgia pakelti vyriškas išdidumas.

O jo abejingumas buvo daugiau, nei galėjo pakęsti paleistuvė. Ji vėl grįžo ir sustojo tamsiame kampe. Tada atsirėmė į jį ir apglėbė. Įspūdinga jos krūtinė švelniai prisispaudė prie jo nugaros.

- Ar tu dar čia? - paklausė Eta, reikalaudama jo dėmesio. - Apie ką galvoji, kas taip toli nunešė mintis? - Ji šiek tiek sustingo ir atsitraukė. - Gal apie kitą moterį?

Matėjas nusišypsojo.

- Nesu toks kvailas, meilute, - su gailesčiu atsidusęs pripažino sau, kad tetrokšta pasprukti nuo jos dėmesio ir vienas grįžti viršun. Rytojus žada būti blogiausia diena gyvenime ir jokie beprasmiški prasiblaškymai nepadės tam pasiruošti.

- Tai kas yra? - pasiteiravo ji ir vėl apėjo jį papūtusi tobulą apatinę lūpą. - Tikiuosi, kad tai svarbu, - pašnibždėjo jam į ausį. - Jei net atitraukia mintis nuo užtikrinto grobio.

Jis prisitraukė ją sau prie šono. Drauge juodu

įveikė trumpą atstumą iki baro. Čia tvarkėsi užteigos savininkas, trumpindamas pigių lajaus lempų dagčius ir išdidžiai blizgindamas seną medinį prekystalį. Matėjas prisėdo ant tolimiausios kėdės ir mostelėjo merginai įsitaisyti šalimais.

- Šįvakar aš išties paklydęs - mąstau apie tėvus ir sūnus. Ar žinai, - tęsė pokalbį jis, - kad sykiį mano tėvas sukėlė mieste maištą dėl kek... - Eta ištiesė nugarą ir jis atsikrenkštė. - Dėl garsios kurtizanės?

Ji atsipalaidavo.

- Jis negalėtų!

Matėjas nusišypsojo pamalonintas akivaizdaus jos susidomėjimo. Net užteigos šeimininkas pasislinko arčiau, kad viską girdėtų.

- Ak, bet sukėlė. Tai nutiko Neapolyje, labai seniai. Ją vadino Karštąja Klarise, buvo gražiausia visoje Europoje. Švelniam jos lūpų rausvumui, nuostabiam klubų linkiui sukurta begalė poemų. Dramaturgai jos vardu vadino savo herojes, dailininkai garbino kaip savo mūžą. Vyrai gatvėse sekiojo jos karietą. Mano tėvas buvo tik vienas iš daugelio, kuriuos ji apžavėjo savo kerais.

- Kas nutiko? - merginos veidas nušvito, ji

trumpam pamiršo viliojimą, kuriam buvo taip atsidavusi.

- Neišvengiama, - gūžtelėjo Matėjas. - Karštotoji pastoji. Visas Neapolis sulaikęs kvėpavimą laukė, ką ji pavadins kūdikio tėvu.

- Ir kas gi tai buvo? Juk ne tavo tėtušis?

- Ne visai. Matai, Klarisė tegalėjo susiaurinti paiešką. Vaiko tėvas buvo *mano tėvas* arba Tomas Varnsvortas.

- Ne! - aiktelėjo užėigos savininkas.

- Vinberio grafas? - sužavėta paklausė Eta.

- Senasis grafas, išties, - atsakė Matėjas.

Užėigos savininkas negalėjo sulaikyti nuostabos.

- Bet jo duktė gyvena...

- Taip, žinau, - pertraukė Matėjas. - Ar man tęsti?

Abu linktelėjo.

- Išgirdęs naujienas, lordas Tomas - tada jis dar nebuvo grafas - ir mano tėvas baisiausiai susikivirčio. Jie ilgai ir negailestingai kovėsi, beveik sugriovė Karštosios apartamentus, ir nesiliovė, iki kol galų gale peštynės persikėlė į lauką. Prisirinko stebėtojų. Kažkas pamatė apsiašarojusią Klarisę ir pasklido gandai, kad ji sužeista. Minia pasiuto, nes Klarisė buvo visų

mėgiama. Netrukus abu vyrai suvokė, kad kaunasi dėl savo gyvybių.

- Ir viskas dėl paleistuvės? - nusistebėjo užėigios savininkas.

- Ša, tylėk, tu - pasipiktino mergina. - Leisk pabaigti.

Matėjas pasimuistė. Jis per vėlai susimąstė apie sužadintus užėigos kekšės lūkesčius, bet tos mintys tik atnešė jam dar vieną kartėlio bangą. Būtent moters lūkesčiai ir sugriovė jo gyvenimą. Porša Varnsvort kadaise tikėjosi už jo ištekėti. Matėjaus tėvas vylėsi, kad jis ją ves. O jis tenorėjo, kad kas atsiklaustų jo nuomonės.

Eta, panašu, istoriją priėmė kaip iššūkį. Ji kilstelėjo antakį ir akiplėšiškai jam nusišypsojo.

- Aš ir pati šiose vietose pakankamai gerai žinoma, - tarstelėjo.

- Šit kaip?

- Ak, žinoma, - sukniaukė ji. - Ar norėtum sužinoti, kuo esu žymi?

- Dabar ne metas, - subambėjo jos darbdavys. - Ir tik ne mano akivaizdoje. Ką judu veiksite viršuje, tėra jūsų reikalai. Čia, apačioje, - mano. Nejau nenori, kad jis baigtų pasakoti tą

pasakojimą? Be to, pirmiausia turi sutvarkyti salę, – jis linktelėjo Matėjui tęsti.

– Ak, na, mano tėvas ir lordas Tomas buvo suimti – jų pačių saugumui. Jie drauge belangėje praleido dvi dienas, o iš jos išėjo kaip geriausi draugai.

– O panelė? Klarisė? – Eta palinko arčiau.

– Kai juos paleido, ji buvo dingusi. Išvyko iš Neapolio, it skradžiai žemę prasmego. Niekas taip ir nesužinojo, kur ji iškeliavo, nors sklandė įvairiausi gandai. Mano tėvas ir lordas Tomas pasižadėjo ją rasti, ieškojo metų metus.

Ji sustingo.

– Ir? Rado?

– Ne, – tyliai pratarė jis. – Bet niekuomet nesiliovė ieškoję, iki pat paskutiniųjų savo gyvenimo dienų.

Prieblandoje jos akyse nušvito ašaros.

– Tai romantiškiausia, ką esu girdėjusi, – šniurkštelėjo ji.

Užeigos savininkas prunkštelėjo.

– Na, tada tavo gyvenime tikrai trūksta romantikos, – jis mostelėjo galva Matėjaus link. – Jis galbūt bus tas, kuris tau jos šiek tiek suteiks, bet pirmiausia...

– Žinau, žinau, sutvarkyti salę, – burbtelėjo

Eta. Matėjas bemaž jautė jos žvilgsnio svorį ant odos. – Aš tik norėjau, kad jis paragautų to, kas laukia paskui. – Ji nuslydo nuo kėdės ir siektelejo vyro.

Matėjas matė spindinčias jos akis. Merginos galvoje virė fantazijos ir svajonės. Jis suprato, kad ne visai išmintingai pasielgė, papasakodamas šį nutikimą. Nėra blogai priversti moterį svajoti apie tai, kas galėtų nutikti, bet jis tikrai nebus tas, kuris išpildys jos lūkesčius.

Matėjas sustingo, kai jos rankos it gyvatės apsvijio jį. Troško neužgauti jos jausmų. Viena moteris sugriovė jo gyvenimą, bet jis už tai tikrai nekeršys jos seseriai. Jis nusiuntė tylią maldą į dausas, prašydamas bet ko, kas nukreiptų merginos dėmesį ir ištrauktų jį iš šios nepatogios padėties, kurią pats ir susikūrė.

Salės durų rankena baršktelejo. Už jų sugirgždėjo grindų lenta. Matėjas ir kiti du krūptelėjo, kai durys atsilapojo ir tuščiam kambaryje nuaidėjo jo vardas. Jis tyloje spoksojo į tamsiam tarpduryje sustingusią figūrą ir tučtuojau suprato, kad ateityje teks norėti atsargiau.

Porša Tofton artėjo prie *Erelio*, švelnus vėjelis gairino nuraudusius jos skruostus. Nakties oras buvo vėsesnis, nei ji tikėjosi. Nesvarbu. Ją

kaitino pasipiktinimas, saugumo davė žuvusio vyro pistoletas, o kelionei tikslą suteikė degantis troškimas apstulbinti Matėją Kardijų.

Sustojusi prie užeigos durų, ji mestelėjo neapykantos kupiną žvilgsnį. Mažos, pieštos užeigos simbolio akys atlaikė jos žvilgsnį. Išskėsti plėšrūno sparnai blizgėjo mėnesienoje ir jos nugara nubėgo šiurpuliai.

Matėjas kaimą pasiekė šiandien; gandai apie tai labai greitai pasklido po grafystę. Jam prireikė ištisų savaitių, kol įlipo į laivą ir atvyko čionai, bet ar aplankė ją? Ji prunkštelėjo. Žinoma, ne. Panašu, kad net ir šeiminio palikimo praradimo buvo negana, kad pereitų į jos pusę. Nepaisant skubaus jos kvietimo, jis nuėjo į visame kaime prasčiausią reputaciją turinčią užeigą. Be abejonės, visą dieną girtuokliavo, užė ir veikė dar bala žino ką, o ji tuo tarpu buvo palikta nuobodžiauti.

Kaip neapsakomai nuspėjama.

Ne. Porša ištiesė pečius ir žengė pirmyn. Šitoks elgesys su ja gal ir būtų buvęs įprastas jos senajame gyvenime, bet naujajame visiškai nepriimtinas. Dabar ji – našlė. Vyro mirtis suteikė jai laisvę ir nepriklausomybę, kurią moteris ruošėsi išnaudoti. Dangus žino – ir visi kiti – tai kur kas daugiau, nei vyras suteikė jai dar

būdamas gyvas.

Ji pakėlė kumštį, kad garsiai ir ilgai pabelstų į uždeigios duris, bet pastebėjo, kad jos vos praviros. Uždėjusi ranką ant rankenos sustingo. Praėjo tos dienos, kai ledi Porša Varnsvort – ar net ponia Džeims Talbot Tofton – elgėsi tik taip, kaip iš jos buvo tikimasi. Nors jos broliai ir gali mėginti, tačiau neliko nieko, kas galėtų įsakinėti, varinėti ar, dar blogiau, ignoruoti ją. Ji tetroško nepriklausomybės, galimybės valdyti savo likimą. Manė tai jau turinti, bet tada pasirodė tas apgailėtinas advokatas.

Na, nesvarbu. Ji valdė padėtį. Lygiaverčiai mainai su Matėjumi Kardiju ir ji atgaus savo laisvę ir namus. Vėl bus saugi. Jai tiesiog reikėjo šiek tiek drąsos ir didžiulio ryžto. Priminė sau, kad abiejų turi pakankamai. Drąsiai pastūmė laukujes duris ir plieniniu veidu įėjo vidun...

Į tuščią tamsą. Ir tylą.

– Ar čia kas nors yra? – dalis jos narsos ištirpo žengiant gilyn į prieblandą. Porša sustojo apsidairyti, smalsiai trokšdama pamatyti vietą, apie kurią šnibždėjosi tarnai ir kaimiečiai. Prieangis atrodė visiškai įprastas, tikrai ne toks, kaip ji įsivaizdavo prisimindama, apie kokias paleistuvystes ir nedorybes buvo pasa-

kojama. Šiek tiek nusivylusi ji žengė toliau.

Durys buvo kairėje. Iš ten sklido menka švieša, o už jos buvo girdėti balsai. Priėjo arčiau.

Štai. Blankus, bet su niekuo kitu nesupainiojamas – Matėjaus Kardijaus kikenimas.

Porša pasijuto bejėgė prieš smarkų staiga apėmusį virpulį. Būdama jauna mergaitė ji valandų valandas praleisdavo sekiodama paskui Matėją ir savo brolius. Tykodavo koridoriuose ir už kampų, klausydama to užkrečiamo juoko. Penkeriais metais už ją vyresnis Matėjas buvo jos idealas, didžioji meilė. Jo šypsena galėjo nušviesti visą jos dieną, o garsus juokas, kupinas šelmiškumo ir veržlumo, versdavo virpėti jauną jos kūną.

Jis, žinoma, nieko nepastebėjo. Nepaisant jų draugystės, jam ji niekada nebuvo kas nors daugiau nei vaizdas horizonte, šalutinė veikėja jo gyvenimo dramoje.

Dabar ji buvo tikra, kad viskas bus kitaip. Visą dieną sėdėjo laukdama jo, virdama pykčiu, kai jis visgi nepasirodė. Kol – šešėliams vis ilgėjant, o jos kantrybei senkant – galiausiai nusprendė priversti jį į ją pažvelgti, pagaliau suvokti, kokia moteris ji tapo. Atėjo laikas visiems įdėmiau pažvelgti į Poršą Tofton....